

... un no sé qué que quedan balbuciendo...

SAN JUAN DE LA CRUZ

Μιά παρουσία ξαφνική σέ τζάμια κλειστά
 Ένας άερας πηχτός σά λάδι,
 Ένα όλος από μαύρους καπνούς άκίνητους φουντώνει
 Ταινία άσπρόμαυρη στρατιωτών
 Γίνεται έγχρωμη μόλις πατήσουν τήν κίτρινη γή
 Λάμψη διάχυτη κραυγής πού πήζει τό φώς
 Καίγονται πέτρες σάν θάτα και δάχτυλα δέντρου.

XV

Κηρύνεια μήνας 'Ιούλιος

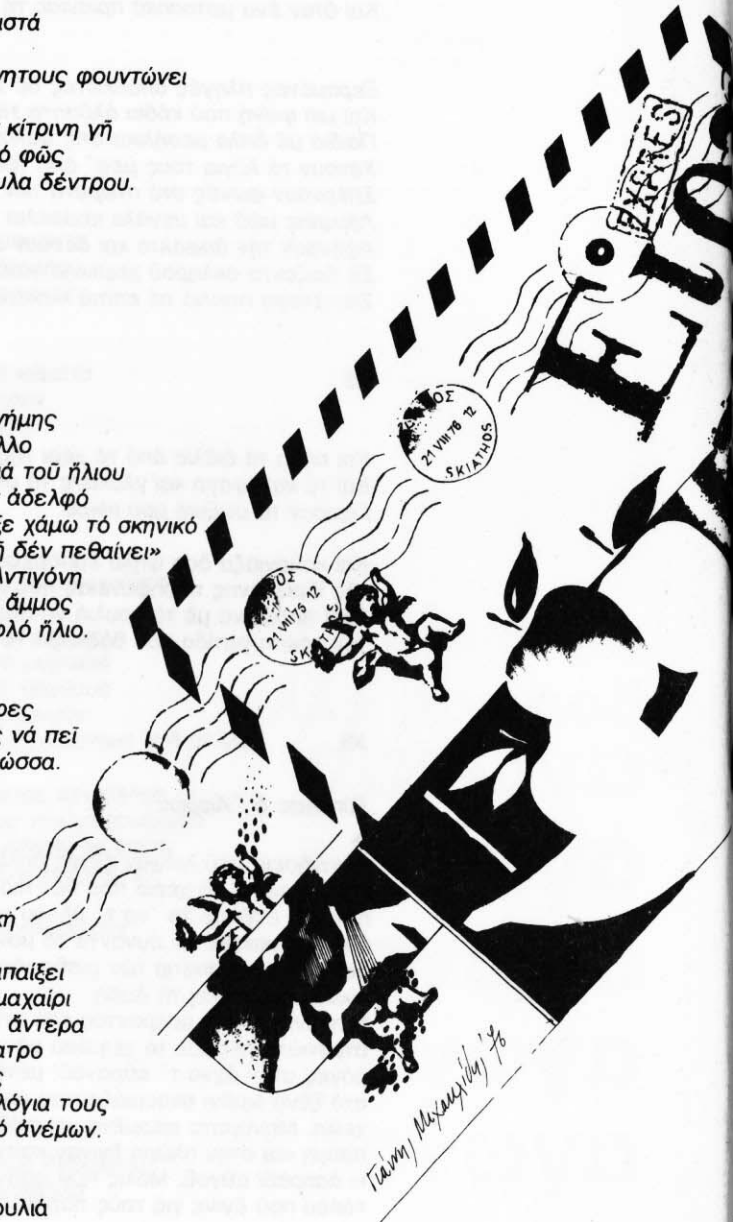
Οί δυό τους πάτησαν τήν ώρα τής μνήμης
 Μέρα πού δέν άγγιζε ποτέ τής μέταλλο
 Ένας μαγνήτης κατακορύφωνε τή σκιά του ήλιου
 Κυνηγώντας τόν Πατέρα έσφαξε τόν άδελφό
 Ο "Άλλος κλοτσώντας κεφάλια έρριξε χάμω τό σκηνικό
 Κάτι μουρμούρισε ό Χορός σάν «ή γή δέν πεθαίνει»
 Ο "Άλλος μέ τό μαχαίρι βίασε τήν Άντιγόνη
 'Ανάμεσ' άπ' τά δάχτυλα τής έτρεχε άμμος
 Μέ άετούς και ήμισέληνα και τόν τυφλό ήλιο.

Θάνατος ήχου και σώμα του άνέμου
 Μιά έβδομάδα μέ ξεκοιλιασμένες μέρες
 Ούτε πού πρόφτασε ό μαντατοφόρος νά πει
 Η σιωπή τής φωτιάς του 'καψε τή γλώσσα.

XVI

Στό τρίξιμο τής πόρτας παγώνει λογική
 Και πριν άκόμη άκουστούν τά θήματα
 Τής κόβονται τά πόδια ζητάει νά ξαναπαίξει
 Τό ρόλο τής, έρχεται όμως τό άδικο μαχαίρι
 Τής άνθίζει τό αίμα και τής άνοίγει τ' άντερα
 Άλλά και πάλι προσπαθει νά κάνει θέατρο
 Μέχρι πού νά ξεψυχήσει στή σκιά τής
 Κι όσοι ξεχάσουν τά πρόσωπα και τά λόγια τους
 Γίνανε σκόνη πίσω άπ' τό ποδοβολητό άνέμων.

Έκρήξεις από έντομα βροντές από πουλιά

· Άνιες του μεσημβρινού μέ βουλιαγμένες μέδουσες
· Ό,τι κρυφό καί δροσερό τό σπέρμα
· Η δίψα πού τό ζητεί μέ μισόκλειστα μάτια
Τήν ώρα πού τζιτζικια κουρδίζουν τά ρολόγια
Τριζόνια τραβούν μέ τριχιές τό βυζί τής αύγής
Κι όταν ένα τόξο από νερό τεντώνεται
Νά πεταχθεί ή πρώτη μικρή κραυγή
· Ό πρώτος ιδρώτας στά πάνω χείλη.

XVII

Δέν τολμάει πιά τήν αλήθεια δειλιάζει
Δέν έχει τοίχο ν' άκουπήσει παράθυρο νά πιαστεί
Τά παρακάλια της δέν ώφελούνε τίποτα
· Ό ήλιος τήν έκδικείται δέν τήν άκούει θάλασσα
Κι αύτοί πού νόμιζαν πώς ήταν θεατές δέν ήταν
· Άλλο από θεατρίνοι τής κακιάς ώρας
Πώς άγγιξε τό φώς καί πότε;
Μ' ένα νυστέρι του κόψανε ή μνήμη
· Αλλάζουν οι μηχανικοί ή σκηνή κι οι θεατές
Οι πραγματικοί είδαν τήν κάθαρση στ' αλήθεια;
Τά μαχαίρια δέν ήταν πιά σύνεργα
Μά έργα καί μάτωναν τήν πραγματικότητα
Κι όμως αύτοί συνεχίζουν καί σθήνονται
Μαζί μέ τά φώτα πού κατέβασε ή αύλαία.

XVIII

Στίγματα θλίψης σέ διάχυτο άνεμο
Δέν άρμενίζουν στό φώς όταν βραδυάζει ·
Νυχτερινά καμάκια τά κυνηγούν μέχρι
Πού νά χαθούν στό ξέστρωτο κρεβάτι του Γαλαξία
Τ' άγκάθια ράθουν τις πληγές φουσκώνουν μυτερά
Ποτάμια καί χύνονται σέ άγνωστη γή
Πάνω από πολιτείες ρόζ καί θανάσιμες
· Αχειροποίητα θουνά πού νίφτηκαν συχνά
Στή μεγάλη άρνηση βροχερής άνομίας ήταν άρχή μά
Δίχως τέλος ή βάση τους καί φωνές παγωμένες
· Εφταναν στην κορφή άπλωναν μαξιλάρια καί θέλη
· Αργά πουλιά σηματοφόρα του Μεγάλου Γέλιου
Πού μιά καί για πάντα μέ τά δόντια τής πλάνης
Χαράξαν μυθιστόρημα σκόρπιο στό αίμα μου.

XIX

Κι όμως τά πολλά φώτα έκρέμασαν τήν ειρωνεία στην είσοδο
· Ετράβηξαν τό χάδι άπ' τό χέρι πάνω στά στήθη σου